

Arrest

nr. 151 786 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 23 maart 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 19 februari 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een staatsburger te zijn van Sierra Leone geboren in Kabuita (Bombali district, Northern Province), waar u uw hele leven zou hebben verbleven. Op 22 augustus 2005 diende u een eerste asielaanvraag in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde uw aanvraag niet ontvankelijk en nam op 07 november 2005 een beslissing tot weigering van verblijf. Op 08 november 2005 tekende u beroep aan tegen deze beslissing. Doch, het Commissariaat-generaal bevestigde deze beslissing van weigering van verblijf in haar beslissing van 06 april 2006. U stapte vervolgens naar de Raad van State die in haar arrest (nr 200652) van 09 februari 2010 zijn vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring verworpen heeft aangezien u de Raad van State niet uw correcte adres had verschaft. Bij uw eerste asielaanvraag verklaarde u te vrezen verplicht te worden uw oom, (A.K.), te moeten opvolgen als leider van de Gbanbani-sekte. Uw oom vroeg u dit voor het eerst

op 15 mei 2005 maar u weigerde dit. U werd daarop op 22 mei 2005 getroffen door het 'heksengeweer'. U deed beroep op een traditionele geneesheer en keerde op 28 mei 2005 terug naar huis. Op 30 mei 2005 werd u echter thuis meegenomen naar het woud om er gedwongen geïnitieerd te worden. Op 14 juli 2005 kon u er ontsnappen en u besloot vervolgens uw land te verlaten.

U keerde sinds uw eerste asielaanvraag niet naar uw land van herkomst terug en op 27 november 2014 diende u een **tweede asielaanvraag** in bij de Dienst Vreemdelingenzaken. U beroept zich hierbij deels op dezelfde verklaringen die u in het kader van uw eerste asielaanvraag aflegde, namelijk dat u vreest gedwongen te worden zich aan te sluiten bij de sekte van de Gbanbani en gedood te worden indien u dit weigert. U verklaart dat u om die reden nog steeds gezocht wordt in Sierra Leone. Daarnaast uit u bij uw tweede asielaanvraag een vrees voor ebola.

U legt bij uw tweede asielaanvraag verschillende **documenten neer die uw nationaliteit van Sierra Leone dienen te bevestigen**. U legt een kopie van uw paspoort neer, een kopie van een nationaliteitsbewijs vanwege de ambassade van Sierra Leone te Brussel (nr SLE/B/CON/323 dd 23.12.2008), een gecertificeerde kopie van uw geboorteakte (nr 86106, afgegeven op 14.04.2014 door Freetown) en een kopie van een verklaring van het Kamabai Health Centre over de medische faciliteiten in het chieftdom Biriwa (dd 08.03.2011). U legt eveneens **documenten neer ter ondersteuning voor uw bewering vervolgd te worden omwille van uw weigering om deel uit te maken van de Gbanbani-sekte**, namelijk een verklaring van het Biriwa Limba Chieftdom Kamabai town, northern Sierra Leone genaamd 'The plight of young boys under Gbanbani secret cult (dd 01.11.2012), een aantal bladzijden uit het Algemeen Ambtsbericht van Sierra Leone van december 2008 waarin deze geheime genootschap vermeld wordt en een artikel uit Concord Times 'Sierra Leone, Manzu tells his story' (dd 10.06.2005) over hekserij. Verder legt u **documenten neer die uw vrees voor ebola dienen te staven**, namelijk een artikel uit Local News 'Sierra Leone News: Bombali DMO supports president's strong warning to chiefs (dd 28.10.2014); een artikel vanwege UNICEF 'Ten ebolo community care centers to open in Bombali district, Sierra Leone' (dd 14.11.2014); een artikel uit The Guardian 'Ebola cases in Sierra Leone show sharp rise (dd 10.11.2014); een update van International SOS omtrent de verspreiding van ebola in Sierra Leone (dd 10.11.2014) en een artikel van AllAfrica 'Sierra Leone: ebola in Sierra Leone, situation improving, but much life still on hold (dd 22.01.2015). Verder legt u ook een foto en een attesten (dd 06.11.2011 en dd 26.04.2014) neer om uw betrokkenheid bij het Limburgs Platform voor Vluchtelingen aan te tonen en verschillende documenten in verband met uw **medische toestand**, zowel met betrekking tot uw fysieke als uw mentale toestand. U legt eveneens het artikel 'Who killed Yeabu and why? Does the president really care?' dd 05.02.2013 neer. Tot slot licht u uw vrees bij een terugkeer naar Sierra Leone verder toe in een brief gericht aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie Francken (dd 01.12.2014), legt u een eigen geschreven verklaring (dd 28.01.2015) en een begeleidend schrijven van uw advocaat neer (dd 25.11.2014).

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het Commissariaat-generaal besloot op 06 april 2006 tot een weigering van verblijf. Er werd geen geloof gehecht aan uw vermeende permanent verblijf in Sierra Leone, meer bepaald in Kabuita, aangezien u zeer slecht geïnformeerd bleek over de recente geschiedenis van Sierra Leone en u slechts van een uiterst summiere kennis getuigde met betrekking tot uw geboortestreek en de regionale chieftdoms. Na grondig onderzoek dient geconcludeerd te worden dat de door u afgelegde verklaringen en de neergelegde documenten bij uw tweede asielaanvraag niet in staat zijn deze beoordeling te wijzigen. Bijgevolg kan er ook aan de door u aangehaalde vervolgingsfeiten, namelijk ingelijfd te worden in de Gbanbani-sekte of vermoord te worden indien u dit weigert, geen geloof worden gehecht.

Er kan in de eerste plaats worden opgemerkt dat uw laatste negatieve beslissing dateert van 09 februari 2010 en u slechts op 27 november 2014 voor een tweede keer asiel aanvraagt. **Het lange tijdsverloop tussen uw beider asielaanvragen doet reeds afbreuk aan uw vrees voor vervolging in uw land van herkomst. Dit klemmt des te meer aangezien het door u neergelegde paspoort reeds in augustus 2010 werd afgeleverd en dat het attest van de ambassade dat u neerlegt reeds werd opgemaakt in december 2008.** Bovendien verkreeg u uw nationaliteitsbewijs van de ambassade reeds in december 2008, op dat moment was uw beroepsprocedure nog steeds hangende, maar toch legde u dit document niet neer. Hoewel u verklaart dat u dit document toentertijd aan uw advocaat bezorgde (gehoorverslag CGVS p.6) werd dit niet teruggevonden in uw dossier. **Het feit dat u deze documenten al een geruime tijd in uw bezit had zonder deze voor te leggen aan de asielinstanties, terwijl deze de kern van uw weigeringsbeslissing raken, strookt niet met de houding van een asielzoeker die uit vrees voor vervolging in zijn land van herkomst internationale bescherming verzoekt.** Hiervan mag namelijk worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op

correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview in om het even welke lidstaat van de Europese Unie, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Daarenboven legde u niet op eigen initiatief de kopie van uw paspoort voor bij de asielinstanties. U legde dit enkel voor bij uw procedures voor medische of humanitaire regularisatie. Het achterhouden van dit paspoort toont aan dat u zich allesbehalve bereidwillig opstelt om de asielinstanties alle nodige en correcte informatie met betrekking tot uw identiteit te verschaffen.

Uw verschoning voor het feit dat u deze documenten niet eerder voorlegde of niet eerder een nieuwe asielaanvraag indiende eens in het bezit van deze documenten is niet ernstig te noemen.

U verklaart dat het heel riskant is om asiel aan te vragen met zijn documenten. Bij uw regularisatieaanvraag zou u dit wel neergelegd hebben omdat u toen alles wou proberen (gehoorverslag CGVS p.5). Dit getuigt opnieuw allerminst van een instelling waarbij men alles in het werk stelt om de bevoegde instanties van de nodige informatie te voorzien, wat uw vrees verder ondermijnt. Verder verklaart u dat men u had wijsgemaakt dat men na twee negatieve beslissingen niet opnieuw asiel kan aanvragen (gehoorverslag CGVS p.3). U verklaart eveneens dat u nooit echt goed wist wat te doen aangezien u maar uit een dorp afkomstig bent. U was echter reeds sinds 2005 in procedure en besloot zelfs beroep aan te tekenen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal. Dit betekent dat u reeds geruime tijd vertrouwd was met de asielprocedure. Daarnaast diende u ook verschillende regularisatieaanvragen in wat impliceert dat u toegang had en in contact stond met advocaten. Bovendien spreekt u ook Engels zodat u uw wil voldoende kunt duidelijk maken en het onwaarschijnlijk is dat u niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om opnieuw asiel aan te vragen, eens in het bezit van deze documenten.

Verder kunnen verschillende vormelijke en inhoudelijke opmerkingen worden geformuleerd bij de door u neergelegde documenten en de manier waarop u deze verkreeg. Deze opmerkingen brengen de geloofwaardigheid van de authenticiteit van deze documenten ernstige schade toe.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat u zowel van uw paspoort als van het nationaliteitsattest van de ambassade enkel kopieën voorlegt. De bewijskracht van kopieën is zonder meer reeds uiterst gering aangezien zij met het nodige knip –en plakwerk gemakkelijk vervalst kunnen worden.

Wat betreft uw paspoort kunnen er vragen gesteld worden bij uw verklaringen omtrent de wijze waarop u dit document verkreeg. Vooreerst bent u niet op de hoogte wanneer u dit document zou verkregen hebben. U verklaart uw paspoort twee jaar geleden verkregen te hebben (gehoorverslag CGVS p.4), dit terwijl het paspoort reeds in augustus 2010 werd opgemaakt. Om het paspoort te verkrijgen verklaart u dat een bevriende zakenman, meneer (S.D.), naar Sierra Leone reisde en het er voor u liet opmaken. U gaf hem enkel een blad papier mee met daarop uw naam, geboortedatum en geboorteplaats en een gescande handtekening. U voegde hierbij ook uw nationaliteitsattest van de ambassade (gehoorverslag CGVS p.5 en p.7). Dit stemt echter niet overeen met de informatie beschikbaar bij het Commissariaat-generaal toegevoegd aan het administratief dossier (Algemeen Ambtsbericht Sierra Leone – december 2008). Hieruit blijkt namelijk dat men ofwel persoonlijk een paspoort dient af te halen bij de het Immigratiedepartement in Freetown ondersteund met een origineel geboortebewijs; ofwel dient men persoonlijk zich aan te bieden bij de ambassade, die op hun beurt een aanvraagformulier vergezeld met de nodige documenten doorsturen naar het Immigratiedepartement in Freetown; ofwel kan familie van de aanvrager een aanvraagformulier kopen bij het Immigratiedepartement, dit opsturen naar de aanvrager, die het ingevuld terugstuurt, waarna de familie het paspoort kan afhalen. Aangezien u het paspoort op geen van deze wijzen verklaart te hebben verkregen kunnen ernstige vragen worden gesteld bij de authenticiteit van dit document. **Daarnaast kan worden opgemerkt dat de kopie van het paspoort dat u het Commissariaat-generaal na het gehoor bezorgt niet overeenstemt met de kopie die wordt teruggevonden in uw dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken.** Zowel het nummer van het paspoort, de afgifte –en geldigheidsdatum, de vermelde geboorteplaats als uw handtekening zijn verschillend. Er kan derhalve geen enkel geloof worden gehecht aan de authenticiteit van dit door u voorgelegde document.

Ook aan de authenticiteit van uw geboorteakte kan sterk worden getwijfeld. Ook hier stemt de procedure waarop u verklaart uw geboortebewijs te hebben verkregen niet overeen met de procedure die blijkt uit de toegevoegde informatie. U verklaart dat dezelfde zakenman voorzien met dezelfde informatie voor u uw geboorteakte afhaalde in Freetown (gehoorverslag CGVS p.7). Uit de informatie blijkt echter dat geboortebewijzen worden verkregen bij de afdeling van de gemeente waar de aanvrager woont, terwijl u verklaart altijd in Kabuita te hebben verbleven. Bovendien stelt deze informatie dat geboortebewijzen gemakkelijk te frauderen vallen en de voorgelegde informatie niet wordt gecontroleerd zodat moeilijk enige waarde kan worden gehecht aan de gegeven op dit document vermeldt. Daarbij verklaart u eveneens dat deze zakenman tijdens de ebola-crisis lange tijd niet naar Sierra Leone ging (gehoorverslag CGVS p.7). Het is dan ook opmerkelijk dat het document werd afgeleverd in april 2014, toen het ebola-virus nog volop in opmars was in Sierra Leone.

Er kunnen eveneens opmerkingen worden gemaakt bij de kopie van het nationaliteitsattest dat u voorlegt. Hoewel u verklaart dat het originele document werd ingehouden werd dit niet in uw dossier teruggevonden (gehoorverslag CGVS p.5). Aangezien u al verschillende onwaarschijnlijke verklaringen aflegde omtrent uw documenten kan ook hier niet op uw verklaringen worden vertrouwd. Bovendien kan er **geen geloof gehecht worden dat de twee verschillende kopieën die u voorlegt een kopie zijn van hetzelfde documenten. Er zijn namelijk wezenlijke vormelijke verschillen vast te stellen tussen beide kopieën.** Ten eerste is op één van beide kopieën een adres van de ambassade vermeldt, waar dit op de andere kopie ontbreekt. Ten tweede is er een duidelijk verschil te merken in de duidelijkheid van de inkt van één van beide kopieën waarbij de hoofding en de stempels veel minder duidelijk zijn, zodat lijkt dat bepaalde gegevens achteraf zijn ingevuld. Ten derde is de foto op de ene kopie veel duidelijker dan op de andere en ten vierde is het opmerkelijk dat de stempel op beide documenten niet over de foto heen is geslagen. Er kan dus uiterst moeilijk van worden uitgegaan dat dit twee kopieën betreft van eenzelfde origineel document, zodat ook de inhoud van de door u voorgelegde kopieën in twijfel kan worden getrokken.

Wat vervolgens de documenten met betrekking tot Kamabai betreft (verklaring van het Biriwa Limba Chieftdom Kamabai town, northern Sierra Leone genaamd 'The plight of young boys under Gbanbani secret cult dd 01.11.2012 en een kopie van een verklaring van het Kamabai Health Centre over de medische faciliteiten in het chieftdom Biriwa dd 08.03.2011) kan worden gesteld dat dit enkel de gebeurtenissen en de voorzieningen in het dorp betreft, maar dat hierin op geen enkel wijze naar u persoonlijk wordt verwezen zodat ook dit niet als bewijs kan dienen voor uw afkomst of verblijf in deze regio.

Op basis van bovenstaande opmerkingen kan worden geconcludeerd dat de neergelegde identiteitsdocumenten en uw verklaringen die hiermee gepaard gaan de geloofwaardigheid van uw vermeende verblijfplaats niet kan herstellen. Uw verklaringen stemmen niet overeen met de beschikbare informatie en de neergelegde documenten vertonen gebreken die hun authenticiteit onderuit haalt. Aangezien u uw vervolgingsfeiten situeert in Kabuita en er geen geloof kan worden gehecht aan uw verblijf in deze streek komen ook deze feiten volkomen op de helling te staan en behoeven zij geen verder onderzoek.

Ook de andere documenten die u neerlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. De documenten die u neerlegt ter ondersteuning van uw bewering vervolgd te worden omwille van uw weigering om deel uit te maken van de Gbanbani-sekte en de documenten die uw vrees voor ebola dienen te staven zijn enkel **algemene artikelen die op geen enkele manier verband houden met uw individuele vrees** bij een terugkeer naar Sierra Leone. Ook de documenten omtrent uw betrokkenheid bij het Limburgs Platform voor Vluchtelingen kunnen geen aanwijzing vormen voor enige vrees voor vervolging bij terugkeer naar uw land van herkomst. Wanneer u uw vrees toelicht in een brief aan de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en in uw levensverhaal vormen dit eveneens louter uw eigen verklaringen en kunnen zij niet gezien worden als enig bewijs voor uw vrees voor vervolging. **Wat betreft de documenten in verband met uw medische behandeling in België,** wanneer deze vaststellingen doen omtrent de door u opgelopen littekens zijn deze betreffende de oorsprong van deze littekens eveneens louter gebaseerd op uw verklaringen. Zij kunnen geenszins de omstandigheden waarin u uw verwondingen heeft opgelopen bevestigen. De psychische problemen die worden aangehaald in het attest van dokter (S.E.), waarin zij spreekt over posttraumatische klachten, wordt door het Commissariaat-generaal niet onmiddellijk betwist. Hieromtrent dient echter te worden opgemerkt dat ook hier de oorsprong van deze klachten niet kan worden achterhaald. Voor de beoordeling van uw medische problematiek dient u zich evenwel te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

In het kader van uw asielaanvraag haalt u eveneens een reëel risico op ernstige schade aan zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, b) van de wet van 15 december 1980, wegens een verhoogd risico op besmetting met het Ebola-virus, een gebrek aan medische zorg en een hoog sterftecijfer.

Zonder afbreuk te doen aan de ernst van de situatie in sommige regio's van Afrika, is de vrees die u aanhaalt om besmet te worden met het Ebola-virus, vreemd aan de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Het risico op besmetting dat u aanhaalt, kan namelijk met geen van de criteria van de Conventie in verband worden gebracht: ras, nationaliteit, politieke overtuiging, godsdienst of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Bovendien maakt u evenmin aannemelijk dat u persoonlijk een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 §2 van de Wet van 15 december 1980 zou lopen. De ernstige schade die u aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat u in het geval van een terugkeer naar uw land wordt blootgesteld aan een dodelijke ziekte waarvoor er geen gepaste behandeling bestaat, valt niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, §2 van de wet, zoals blijkt uit het arrest Mohamed

M'Bodj tegen de Belgische staat van 18 december 2014 van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ EU). In dit arrest was het Hof van mening, wat betreft het toepassingsgebied van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83 (waarvan artikel 48/4, §2 van de wet de omzetting is in het Belgische recht), dat:

“35 [...] In artikel 6 van richtlijn 2004/83 een opsomming wordt gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

36 Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen.”

Hieruit volgt dat het aan u is om te bewijzen dat het risico dat u aanhaalt, gesteld dat u al door de ziekte bent getroffen, quod non, voortvloeit uit een opzettelijke weigering van medische zorg en die is toe te schrijven aan de actoren van vervolging zoals bepaald in artikel 48/5 §1e van de wet van 15 december 1980 en dat de actoren van bescherming zoals bepaald in artikel 48/5 §2 van diezelfde wet u opzettelijk medische zorg weigeren, wat u in casu niet aantoont.

Wat betreft een mogelijke schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) en het beginsel van non-refoulement dat het inhoudt, dient men er aan te herinneren dat het toepassingsgebied van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 niet identiek is aan dat van artikel 3 EVRM, en dat de Europese wetgever de bedoeling had humanitaire situaties uit te sluiten van het toepassingsgebied van internationale bescherming. In zijn bovengenoemde M'Bodj-arrest, herinnert het HvJ er expliciet aan door er op te wijzen dat « [...] het feit dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de rechten van de mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, evenwel niet betekent dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd. »

Bovendien heeft de Commissaris-generaal zich al uitgesproken over de aspecten van artikel 3 EVRM opgenomen in artikel 48/4 maar is hij niet bevoegd om het risico op schending van artikel 3 EVRM te onderzoeken dat voortvloeit uit een situatie die geen verband houdt met de criteria van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uw hoofd een “gegronde vrees voor vervolging” zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een “reëel risico op het lijden van ernstige schade” zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Verzoeker citeert een passage uit een arrest van het EHRM waarin de Belgische Staat werd veroordeeld wegens de schending van artikel 3 en 13 EVRM. Hij betoogt dat de Franstalige rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in dezelfde lijn ligt als het voormelde arrest. Volgens verzoeker hebben de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen echter een volledig andere aanpak. Gezien de nood aan uniformiteit van de rechtspraak en om de rechtspraak van het EHRM na te leven, acht verzoeker het noodzakelijk dat onderhavig beroep wordt onderzocht “in Verenigde kamers door de Algemene Vergadering”, en dit omdat de negatieve beslissing is gebaseerd op de ongeloofwaardigheid van het relaas.

2.2. Artikel 39/12, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Wanneer de eerste voorzitter of de voorzitter, na het advies te hebben ingewonnen van de rechter in vreemdelingenzaken belast met het ter terechtzitting te geven verslag, oordeelt dat het noodzakelijk is met het oog op de eenheid van de rechtspraak of de rechtsontwikkeling dat een zaak door de verenigde kamers behandeld wordt, beveelt hij de verwijzing naar deze kamers.

Indien de eerste voorzitter en de voorzitter het niet nodig achten de verenigde kamers bijeen te roepen, dan licht de kamervoorzitter de kamers die van deze betwistingen kennis nemen in. Indien een van deze kamers, na beraadslaging, om bijeenroeping van de verenigde kamers verzoekt, is de eerste voorzitter gehouden daarop in te gaan of de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.

De eerste voorzitter of de voorzitter is tevens gehouden om in te gaan op een verzoek tot verwijzing naar de verenigde kamers met het oog op de eenheid van rechtspraak, wanneer de beide partijen dit verzoeken.

Indien hij meent dat het belang van de zaak dit vereist, kan de eerste voorzitter of de voorzitter, in afwijking van het voorgaande, beslissen de zaak te verwijzen naar de algemene vergadering.”

Verzoeker vraagt om de behandeling van onderhavig beroep toe te vertrouwen aan de verenigde kamers. Dient echter te worden vastgesteld dat slechts verzoeker en niet verweerder vraagt naar verwijzing van de verenigde kamers. Verzoeker staft zijn beweringen inzake de andere aanpak van de Nederlandstalige kamers van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet en werkt evenmin uit op welke wijze hun aanpak zou verschillen van deze van de Franstalige kamers of in strijd zou zijn met de rechtspraak van het EHRM. Hij toont derhalve niet aan welk belang aanwezig is opdat onderhavig beroep door verenigde kamers zou moeten behandeld worden. Noch de eenheid van rechtspraak, noch de rechtsontwikkeling vereisen dat onderhavig beroep wordt verwezen naar de verenigde kamers. Evenmin toont verzoeker aan of vereist het belang van de zaak dat deze zou moeten worden verwezen naar de algemene vergadering.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker beroept zich in een eerste en enig middel op de schending van artikel 48/3 en 48/4 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 3 EVRM, de motiveringsplicht, artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel, het non-discriminatiebeginsel, artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet, artikel 14 *juncto* artikel 2 en 3 van het EVRM en artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Verzoeker geeft een algemene uiteenzetting inzake de geloofwaardigheidstoets. Verweerder meent dat zijn relaas ongeloofwaardig is en weigert om de rest van het relaas te onderzoeken. Nochtans is verzoekers vrees serieus en toont hij aan dat hij kennis heeft van de Gbanbani-sekte. Dit is een geheim genootschap zodat men niet anders kan dan zijn vrees geloofwaardig achten. Men komt tekort om verzoekers beschermingsnood te onderzoeken door zijn vrees voor dit genootschap niet ernstig te nemen. Verweerder is enkel overgegaan tot een analyse van verzoekers geloofwaardigheid, zonder onderzoek te voeren naar zijn asielmotieven. De analyse van de geloofwaardigheid mag het eigenlijke onderzoek naar de vrees niet overschaduwen. Verweerder diende ten gronde na te gaan of aan verzoeker de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus diende te worden toegekend. Verzoeker heeft een gegronde vrees voor vervolging als voormalig kandidaat-lid van het Gbanbani-genootschap.

Verzoeker legde een document voor waaruit blijkt dat hij van het Bombali-district is, met name het document van het Kamabai Health Centre. Hij legde uit dat hij telefonisch moest aantonen dat hij van zijn dorp kwam en dit deed door het lokale dialect te spreken. De tolk toetste vervolgens of verzoeker dit sprak en dit bleek zo te zijn. Uit de kennis van het lokale dialect blijkt dat verzoeker afkomstig is van Kabuita.

Verzoeker stelt dat er verschillende elementen zijn die zijn geloofwaardigheid onderbouwen. Hij had een beschermende talisman gekregen van een genezer, geraakte deze in 2009 kwijt en heeft sedertdien psychologische problemen. Hij heeft voorts verschillende littekens die overeenstemmen met zijn asielaanpak. Hij raadpleegde een psychiater omdat hij last had van nachtelijke stemmen.

Volgens verzoeker is het opvallend dat men bij het administratief dossier het Ambtsbericht van 2008 voegt doch niet de relevante delen met betrekking tot de geheime genootschappen. Hij citeert deze delen en stelt dat de informatie in het Ambtsbericht overeenstemt met zijn verklaringen. Verzoeker herhaalt dat zijn vrees ten onrechte niet werd onderzocht. Hij betoogt te hebben aangetoond in

aanraking te zijn gekomen met de Gbanbani-sekte. Dit bewijst zijn afkomst en ondersteunt de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Verzoeker verklaart het tijdsverloop tussen zijn asielaanvragen doordat hij niet op de hoogte was van het belang van zijn identiteitsdocumenten. Zijn advocaat tijdens de eerste asielaanvraag had hem hierop niet attent gemaakt. Bovendien vertelde verzoeker bij het CGVS dat het riskant was om asiel aan te vragen met deze documenten. Hij had immers van zijn landgenoten gehoord dat men na twee negatieve asielaanvragen mensen onmiddellijk uitwijst die zich met een paspoort aanmelden bij de DVZ voor een nieuwe asielaanvraag. Verzoekers algemene onwetendheid en naïviteit deed hem de verkeerde keuzes maken. Dat iemand die een advocaat heeft de procedure kent, is onjuist. *“Heel veel advocaten kennen de procedure zelf niet”*.

Verzoeker houdt vol dat de zakenman zijn paspoort verkreeg met een attest van de ambassade. Er werd eerst een paspoort met verkeerde informatie afgegeven, zodat een nieuw werd opgemaakt. Dit is de verklaring voor het feit dat er twee verschillende versies van het paspoort bestaan, toch digitaal.

Verzoeker haalde een nieuw nationaliteitsbewijs bij de ambassade en voegt dit in origineel bij het verzoekschrift (bijlage 3).

Verzoeker stelt een reëel risico te lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet, en dit ingevolge de Ebola-epidemie in Sierra Leone. De verwijzing naar het arrest M'Bodj acht hij niet dienstig omdat dit arrest betrekking heeft op een persoon die al ziek is en die vreest geen behandeling te zullen krijgen. Hier gaat het om de vrees om besmet te worden met een dodelijke epidemie waar geen behandeling voor bestaat. Ook met betrekking tot artikel 3 EVRM houdt verweerder voor dat verzoeker al aan de ziekte dient te lijden. Men vraagt aan Syrische vluchtelingen ook niet dat deze al vermoord zijn. Zo ook dient men hier het risico op besmetting in de toekomst te onderzoeken.

Verzoeker wijst op de Ebola-epidemie in zijn land van herkomst en verstrekt hierover algemene informatie. Hij stelt dat gelet op de Ebola-epidemie in zijn land de subsidiaire beschermingsstatus aan hem moet worden toegekend overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Minstens maakt dit volgens hem een nieuw element uit in de zin van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet.

Verzoeker geeft een uitgebreide uiteenzetting omtrent de Ebola-epidemie in Sierra Leone, alsmede omtrent de gevolgen hiervan voor de stabiliteit van het land, de economie, de mobiliteit, de voedselbedeling en de gezondheidszorg.

Verzoeker verwijst naar artikel 2, *sub e* van de kwalificatierichtlijn en stelt dat hij een ernstig risico loopt op besmetting met Ebola. Dit risico op ernstige schade geeft volgens hem recht op subsidiaire bescherming. Verzoeker verwijst naar het arrest *Eljafari t. Nederland* waarin gesteld wordt dat artikel 3 EVRM overeenstemt met artikel 15, *sub b* van de kwalificatierichtlijn. Een ruime interpretatie van de criteria voor het verkrijgen van subsidiaire bescherming is noodzakelijk om de bescherming die het EVRM biedt te kunnen garanderen.

Verzoeker stelt dat ernstige schade omwille van een dodelijke epidemie niet kan worden uitgesloten van het recht op subsidiaire bescherming. Er anders over oordelen zou een onrechtvaardige discriminatie invoeren tussen asielzoekers met betrekking tot de bescherming waarvoor zij in aanmerking komen. Wie schade lijdt door oorzaak en geweld zou wel bescherming krijgen en wie schade lijdt door een epidemie niet. Het is niet logisch om de actor als persoon toe te voegen in het kader van subsidiaire bescherming. Dit zorgt voor een 'protection gap'. Mensen die wel schade vrezen doch niet kunnen worden uitgewezen kunnen toch geen bescherming krijgen. De bescherming zou afhangen van de vraag of de persoon wordt bedreigd door een persoon of groep in plaats van het risico op schade. Er bestaat discriminatie tussen de groep personen die iemand vreest en de groep personen die evenzeer een vrees hebben doch veroorzaakt door een epidemie. Verzoeker betoogt dat deze interpretatie niet verzoenbaar is met artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet en artikel 2 en 3, *juncto* artikel 14 EVRM. Er bestaat een lacune in de Belgische wet. Verzoeker verwijst naar een arrest van het Grondwettelijk Hof en stelt dat het CGVS een grondwetsconforme en niet-discriminatoire interpretatie moet geven aan het recht op subsidiaire bescherming. Aldus kan het geen rekening houden met de uitsluiting van personen die vrezen voor een onmenselijke behandeling die niet is veroorzaakt door een persoon.

Een discriminatie is het bestaan van een verschillende behandeling zonder dat daarvoor een objectieve en redelijke rechtvaardiging bestaat. Verzoeker verwijst naar rechtspraak van het EHRM en stelt dat

men verschillende groepen vreemdelingen maar op een andere manier kan behandelen indien het verschil in behandeling wordt gerechtvaardigd op een objectieve en redelijke manier, een legitiem doel dient en de proportionaliteitstoets doorstaat. Hij stelt dat dit *in casu* niet zo is.

Ten overvloede benadrukt verzoeker dat het Ebola-virus zich verspreid door overdracht tussen mensen *“en dat er dus niet-statelijke actoren zijn die de schade veroorzaken”*. Aldus acht hij de ‘actor’-vereiste van artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet vervuld en het is overduidelijk dat de overheid noch internationale organisaties in staat zijn om bescherming te bieden tegen deze schade.

Inzake het verbod op refolement bij schending van artikel 3 EVRM, stelt verzoeker dat een grondig onderzoek van elke zaak nodig is. Een terugkeer naar *“Guinee, Liberia of Sierra Leone”* zal hem blootstellen aan een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM omdat hij risico loopt op besmetting met Ebola. De epidemie is niet onder controle en roeit hele gemeenschappen uit. Het niet toekennen van bescherming aan onderdanen van Liberia is, zolang de epidemie woedt, strijdig met artikel 78 van het Handvest van de Europese Unie. Verzoeker verwijst naar de positie van UNHCR inzake de Ebola-crisis. Hij verwijt het CGVS dat geen persoonlijke analyse werd gedaan met betrekking tot de mogelijkheid tot terugkeer. Gelet op de schending van artikel 3 EVRM dient aan verzoeker minstens subsidiaire bescherming te worden toegekend.

3.2.1. De formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.2.2. Omtrent de vrees voor Ebola waarop verzoeker zich beroept, dient vooreerst te worden verwezen naar Richtlijn 2011/95/EU van het Europees parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) en meer specifiek naar de hierin opgenomen overweging 35 die bepaalt: *“Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt”*. Ebola dient als een gevaar beschouwd te worden zoals omschreven in voormelde overweging. Dient tevens te worden gewezen op artikel 6 van voormelde Kwalificatierichtlijn, waarin wordt bepaald dat als actoren van vervolging of ernstige schade kunnen worden aangemerkt: *“a) de staat; b) partijen of organisaties die de staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren, indien kan worden aangetoond dat de actoren als bedoeld in de punten a) en b), inclusief internationale organisaties, geen bescherming als bedoeld in artikel 7 kunnen of willen bieden tegen vervolging of ernstige schade.”* Uit voormelde overweging 35 en voormeld artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn blijkt dat de Europese wetgever de toepassing van internationale bescherming heeft willen beperken tot die gevallen waarin de vervolging of de ernstige schade waaraan de betrokkene in zijn land van herkomst wordt onderworpen voortvloeit uit de gedragingen van derden en waarin de voormelde beschermingsactoren hiertegen geen bescherming kunnen en willen bieden. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 48/5, § 1 van de vreemdelingenwet kan er aldus slechts sprake zijn van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet voor zover met betrekking tot het ontstaan van de vervolging of de ernstige schade de directe of indirecte verantwoordelijkheid van de autoriteiten van dat land of van één van de andere in artikel 48/5 vermelde actoren wordt aangetoond (zie ook: RvS 20 oktober 2014, beschikking nr. 10.864). Met betrekking tot het door verzoeker aangehaalde risico, zijn deze voorwaarden niet vervuld. Verzoeker kan bezwaarlijk worden gevolgd in het betoog dat mensen die besmet zijn met Ebola dienen te worden beschouwd als niet-statelijke actoren (die hem moedwillig schade zouden willen toebrengen) in de zin van voormeld artikel. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat de autoriteiten en andere organisaties in zijn land van herkomst niet in staat en niet bereid zouden zijn om hem hiertegen te beschermen.

Waar verzoeker aanvoert dat er sprake is van een ongerechtvaardigde discriminatie tussen personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie, dient eraan herinnerd te worden dat het non-discriminatiebeginsel inhoudt dat gelijke gevallen gelijk behandeld moeten worden en dat verschillende gevallen verschillend behandeld moeten worden. Verzoeker toont nergens aan dat personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een algemeen gevaar, *in casu* een ernstige en dodelijke ziekte, gelijke gevallen behelzen. Aangezien het geen gelijke gevallen betreft, is het non-discriminatiebeginsel niet geschonden door personen die bedreigd worden door een staat of persoon en zij die bedreigd worden door een ernstige en dodelijk epidemie verschillend te behandelen. De door verzoeker bijgebrachte en geciteerde informatie met betrekking tot Ebola doet aan het voorgaande geen afbreuk.

Gelet op het voorgaande, kan de aangevoerde schending van het non-discriminatiebeginsel, artikel 10, 11 en 191 van de Grondwet, artikel 14 *juncto* artikel 2 en 3 van het EVRM en artikel 78 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie niet worden aangenomen.

In zoverre verzoeker zich in dit kader nog beroept op de schending van artikel 3 EVRM en het non-refoulementbeginsel en betoogt dat een terugkeer naar Sierra Leone een schending van artikel 3 EVRM met zich zou brengen, dient te worden opgemerkt dat de Raad in het kader van onderhavig beroep geen uitspraak doet over een terugleidings- of verwijderingsmaatregel. Hij beschikt over een gebonden bevoegdheid en gaat louter na of in hoofde van verzoeker al dan niet is voldaan aan de voorwaarden voor de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

3.2.4. De onderhavige asielaanvraag betreft verzoekers tweede asielaanvraag. In het kader van verzoekers eerste asielaanvraag werd bij beslissing van 6 april 2006 van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS), zoals opgenomen in het administratief dossier, geoordeeld dat er geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers vermeende permanente verblijf in Kabuita in Sierra Leone tot in juli 2005, noch aan de vervolgingsfeiten die hij beweerde te hebben meegemaakt, en dit omdat hij deze feiten in Kabuita situeerde. Verzoeker bleek niet in staat om de recente geschiedenis van Sierra Leone in een juist perspectief te plaatsen en vertoonde een grote onwetendheid over de burgeroorlog in Sierra Leone, over de gebeurtenissen die na deze burgeroorlog plaatsvonden, over Kabuita, het dorp waar hij beweerde onafgebroken te hebben gewoond sedert zijn geboorte tot juli 2005, over de ligging van dit dorp en over de regionale chieftoms. Tevens bracht hij geen documenten bij ter staving van zijn identiteit en reisweg en legde hij ongeloofwaardige verklaringen af over zijn beweerde illegale reis naar België. Het beroep tegen de voormelde beslissing van 6 april 2006 werd verworpen bij het arrest nr. 200.625 van 9 februari 2010 van de Raad van State dat eveneens in het administratief dossier is opgenomen.

In zoverre verzoeker terugkomt op de weigeringsmotieven die in de voormelde beslissing van 6 april 2006 zijn opgenomen, dient te worden opgemerkt dat de Raad niet bevoegd is om deze beslissing, die werd genomen in het kader van verzoekers eerste asielaanvraag, nogmaals te beoordelen in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere asielaanvragen werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd.

Dient voorts te worden opgemerkt dat de ernst en de geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees voor vervolging worden ondermijnd door het lange tijdsverloop tussen zijn eerste en zijn tweede asielaanvraag. Hoewel hij reeds in december 2008 een attest van de ambassade bekwam en het neergelegde paspoort in augustus 2010 werd afgeleverd (administratief dossier, stuk 14: documenten), wachtte verzoeker tot 27 november 2014 alvorens ten tweede male asiel aan te vragen (administratief dossier, stuk 13). Dat hij deze documenten, hoewel deze de kern van de voormelde weigeringsbeslissing raken, reeds jarenlang in zijn bezit had zonder deze voor te leggen aan de asielinstanties, strookt niet met de houding van een asielzoeker die uit vrees voor vervolging in zijn land van herkomst een dringende nood heeft aan internationale bescherming.

Dat verzoeker niet op de hoogte zou zijn geweest van het belang van identiteitsdocumenten kan niet ernstig worden genomen. Het ontbreken van zulke documenten vormde immers reeds een motief van zowel de beslissing tot weigering van verblijf van 7 november 2005, zoals opgenomen in het administratief dossier, als de voormelde beslissing van 6 april 2006 van het CGVS. In zoverre verzoeker herhaalt dat het riskant was om asiel aan te vragen met deze documenten en dat men hem zou hebben wijsgemaakt dat hij slechts twee keren asiel kon aanvragen, dient te worden opgemerkt dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd dat dit geen afdoende verschoning vormt voor verzoekers handelwijze aangezien hij reeds sedert 2005 in de asielprocedure was, zelf besloot om beroep aan te tekenen tegen de beslissing van het CGVS in het kader van zijn eerste asielaanvraag, bovendien verschillende regularisatieaanvragen indiende en bijgevolg toegang had tot en in contact stond met advocaten en Engels spreekt zodat hij zijn wil voldoende duidelijk kon maken. Het is niet aannemelijk dat hij niet op de hoogte zou zijn geweest van de mogelijkheid om opnieuw asiel aan te vragen eenmaal hij in het bezit was van deze documenten.

Omtrent verzoekers paspoort wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd dat hij (i) dit slechts neerlegt in de vorm van een kopie, zodat hieraan, gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën slechts een uiterst geringe bewijswaarde kan worden gehecht; (ii) niet op de hoogte bleek wanneer hij dit document zou hebben verkregen; (iii) omtrent de wijze waarop hij het paspoort zou hebben verkregen verklaringen aflegde die niet kunnen worden gerijmd met de informatie in het dossier. Dit geldt des te meer omdat de aan het CGVS overgemaakte kopie van verzoekers paspoort op verscheidene essentiële punten (het nummer, de datums van afgifte en geldigheid, de geboorteplaats en verzoekers handtekening) afwijkt van de kopie in het dossier bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De loutere volharding in de wijze waarop hij zijn paspoort zou hebben bekomen is niet dienstig om de voormelde vaststellingen te ontkrachten. Verzoekers uitleg dat er eerst een paspoort met verkeerde informatie zou zijn afgegeven, zodat er een nieuw paspoort werd opgemaakt, betreft voorts een gekunstelde *post factum* bewering en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Indien dit werkelijk zo zou zijn, kon immers worden aangenomen dat verzoeker dit zou hebben vermeld wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over de wijze waarop hij zijn paspoort bewaarde (administratief dossier, stuk 5, p.4-5). De voormelde vaststellingen maken dat niet de minste bewijswaarde kan worden gehecht aan verzoekers paspoort(en).

Verzoeker laat de bestreden beslissing geheel ongemoeid waar hierin wordt gemotiveerd:

“Ook aan de authenticiteit van uw geboorteakte kan sterk worden getwijfeld. Ook hier stemt de procedure waarop u verklaart uw geboortebewijs te hebben verkregen niet overeen met de procedure die blijkt uit de toegevoegde informatie. U verklaart dat dezelfde zakenman voorzien met dezelfde informatie voor u uw geboorteakte afhaalde in Freetown (gehoorverslag CGVS p.7). Uit de informatie blijkt echter dat geboortebewijzen worden verkregen bij de afdeling van de gemeente waar de aanvrager woont, terwijl u verklaart altijd in Kabuita te hebben verbleven. Bovendien stelt deze informatie dat geboortebewijzen gemakkelijk te frauderen vallen en de voorgelegde informatie niet wordt gecontroleerd zodat moeilijk enige waarde kan worden gehecht aan de gegeven op dit document vermeldt. Daarbij verklaart u eveneens dat deze zakenman tijdens de ebola-crisis lange tijd niet naar Sierra Leone ging (gehoorverslag CGVS p.7). Het is dan ook opmerkelijk dat het document werd afgeleverd in april 2014, toen het ebola-virus nog volop in opmars was in Sierra Leone.”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en blijft, daar zij door verzoeker ongemoeid wordt gelaten, onverminderd gehandhaafd.

Betreffende de attesten van de Sierra Leone ambassade (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 3; administratief dossier, stuk 14: documenten), kan vooreerst worden opgemerkt dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij ter bekoming van dergelijke attesten niets moest voorleggen en dat hun inhoud louter gebaseerd is op zijn verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p.6). Hoe dan ook wordt in deze attesten slechts gesteld dat verzoeker de Sierra Leone nationaliteit heeft en in 1979 is geboren in Kabuita. Derhalve kunnen zij niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers beweerde verblijf in voormeld dorp tot in juli 2005 en de aldaar door hem ondervonden problemen te herstellen.

Aangaande de documenten inzake Kamabai (administratief dossier, stuk 14: documenten), laat verzoeker de vaststelling onverlet dat deze enkel betrekking hebben op de gebeurtenissen en de voorzieningen aldaar doch dat hierin op geen enkele wijze wordt verwezen naar verzoekers persoon zodat zij de teloorgegangene geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden verblijf in deze regio evenmin kunnen herstellen. Deze vaststelling is pertinent en terecht en blijft, gezien verzoeker deze onverlet laat, onverminderd overeind. Waar hij in dit kader beweert dat hij, om het attest van het

'Kamabai Health Centre' te bekomen telefonisch zou hebben aangetoond dat hij van dit dorp kwam en dit deed door het lokale dialect te spreken en waar hij erop wijst dat tijdens het gehoor bleek dat hij dit dialect spreekt, dient te worden opgemerkt dat verzoeker geenszins aantoonde dat het Limba enkel wordt gesproken in het dorp en de regio waar hij beweerde te hebben gewoond tot in juli 2005. Hoe dan ook dient te worden opgemerkt dat, zelfs indien dit zo zou zijn, de loutere kennis van deze taal niet kan volstaan om aan te tonen dat verzoeker, zoals hij beweert, daadwerkelijk sedert zijn geboorte tot in juli 2005 in Kabuita zou zijn blijven wonen. Als dusdanig kan dit bijgevolg evenmin de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn vermeende verblijf aldaar tot in juli 2005 en van zijn problemen herstellen.

Verzoeker laat de bestreden beslissing volledig ongemoeid waar gemotiveerd wordt dat de algemene informatie over de Gbanbani-sekte, de documenten inzake zijn betrokkenheid bij het Limburgs Platform voor Vluchtelingen, de brief die hij richtte aan de Staatssecretaris en de medische attesten (*ibid.*) de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn verblijf in Kabuita tot in juli 2005 en de aldaar ondervonden problemen niet kunnen herstellen. Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij niet dienstig worden aangevochten, door de Raad overgenomen.

De handgeschreven verklaring, getiteld 'mijn persoonlijk ervaring in het leven' (*ibid.*), gaat uit van verzoeker. Zulke loutere verklaring kan niet volstaan om de teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn verblijf in Kabuita tot in juli 2005 en de aldaar ondervonden problemen te herstellen.

Het attest van 'The SOIL', het formulier 'adreswijziging' en het begeleidend schrijven van verzoekers advocaat bij zijn asielaanvraag (*ibid.*) bevatten tot slot geen elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker er in het kader van onderhavige, tweede asielaanvraag niet in is geslaagd de tijdens zijn eerste asielaanvraag teloorgegangene geloofwaardigheid van zijn beweerde verblijf tot juli 2005 in Kabuita en zijn aldaar ondervonden problemen te herstellen.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

3.2.5. Gelet op de hoger vastgestelde ongeloofwaardigheid van zowel zijn vermeende verblijf in Kabuita tot in juli 2005 als de vervolgingsfeiten die hij aldaar beweert te hebben meegemaakt, toont verzoeker, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS